

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

Nr. 95.766 van 22 mei 2001

A. 66.103/XIII-1878.

In zake : **MARSON** Maurice,
die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Philippe LEVERT, advocaat,
Louizalaan 149/21
1050 Brussel,

tegen :

het Waals Gewest, vertegenwoordigd door zijn
Regering.

DE RAAD VAN STATE, XIIIe KAMER,

Gezien het op 6 oktober 1995 ingediende verzoekschrift, waarbij
Maurice MARSON de nietigverklaring vordert van :

- enerzijds het besluit van 31 juli 1995 van de Waalse Minister van Ruimtelijke Ordening, Uitrusting en Vervoer tot vernietiging van de bouwvergunning die het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Libin hem op 9 juni 1995 heeft afgegeven om een vijver te graven op een stuk grond te Libin (Ochamps), op de plaats Berauprés, kadastraal bekend sectie A, nrs. 935c en 906l;
- anderzijds "de brief van 3 augustus 1995 waarbij dat besluit ter kennis wordt gebracht";

Gezien de regelmatig uitgewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag van de heer QUINTIN, eerste auditeur-afdelingshoofd bij de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2000, waarbij de neerlegging van het dossier en het verslag ter griffie wordt gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 16 maart 2001, waarvan aan de partijen kennis is gegeven en waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 26 april 2001;

Gehoord het verslag van Mevr. GUFFENS, staatsraad;

Gehoord de opmerkingen van Mr. Ph. LEVERT, advocaat, die voor verzoeker verschijnt, en van Mr. M. JOASSART, loco Mr. P. LAMBERT, advocaat, die voor de verwerende partij verschijnt;

Gehoord het eensluidend advies van de heer QUINTIN, eerste auditeur-afdelingshoofd;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de volgende feiten dienstig zijn voor het onderzoek van het beroep:

1. Maurice MARSON, met woonplaats te Ochamps (Libin), rue de l'Ermite 36, is eigenaar van een onbebouwd perceel op de plaats Les Berauprés, kadastraal bekend sectie A, nrs. 935c en 906l.

Dat perceel ligt in landbouwgebied volgens het gewestplan Bertrix-Libramont-Neufchâteau, goedgekeurd bij het besluit van de Waalse Gewestexecutieve van 5 december 1984.

Volgens de gemeentelijke stedenbouwkundige verordening ligt ze in stedenbouwkundige eenheid nummer 5.

In het gemeentelijk structuurplan wordt de natuurlijke subzone gevormd door de natte weiden van Omois en Péroi, een ecologisch waardevolle plek in agrarisch gebied; volgens dat structuurplan is het onder meer verboden daar het

bodemreliëf te wijzigen, waaronder ook het graven van vijvers wordt verstaan, of de loop van de waterlopen te verleggen.

2. Op een onbepaalde datum dient Maurice MARSON bij het gemeentebestuur van Libin een aanvraag om een bouwvergunning in om toestemming te krijgen om een vijver van 14 a 80 ca te graven op zijn perceel op de plaats Berauprés, langs de beken Omois en Différend ('Noue Marion').

3. Op 3 november 1994 en 21 maart 1995 brengt de dienst Bossen, Jacht en Visserij van het Ministerie van het Waals Gewest een ongunstig advies uit over het plan om de vijver te graven.

4. Op 25 april 1995 brengt de gemeentelijke adviescommissie voor ruimtelijke ordening een gunstig advies uit, mits aan bepaalde voorwaarden wordt voldaan.

5. Op 9 juni 1995 verleent het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Libin aan Maurice MARSON de aangevraagde bouwvergunning.

6. Op 26 juni 1995 schorst de gemachtigde ambtenaar de genoemde vergunning.

Op dezelfde dag brengt de gemachtigde ambtenaar het schorsingsbesluit ter kennis van Maurice MARSON, alsook van het college van burgemeester en schepenen, en vraagt hij dat college het geschorste besluit, dat hij onwettig acht, in te trekken.

7. Op 31 juli 1995 vernietigt de Waalse Gewestminister van Ruimtelijke Ordening, Uitrusting en Vervoer bij het bestreden besluit de bouwvergunning om de volgende redenen:

" Overwegende dat de geplande vijver in agrarisch gebied zou komen te liggen volgens het gewestplan van Bertrix-Libramont-Neufchâteau, goedgekeurd bij het besluit van de Waalse Gewestexecutieve van 5 december 1994; dat die geplande vijver, volgens het gemeentelijk structuurplan dat de gemeenteraad van Libin op 29 oktober 1992 heeft goedgekeurd, ook in een ecologisch en landschappelijk waardevol natuur- en agrarisch gebied ligt;

Gelet op het ongunstige advies van de dienst Bossen, Jacht en Visserij;

Overwegende dat alleen handelingen en werkzaamheden die noodzakelijk zijn om het gebied actief en passief te beschermen, zouden mogen worden verricht; dat de betrokken terreinen gewoon in hun staat moeten worden gehandhaafd, wil men hun wetenschappelijke waarde behouden;

Overwegende dat in de gemeentelijke stedenbouwkundige verordening bovendien staat dat het in het betrokken gebied "verboden is om het bodemreliëf te wijzigen, waaronder ook het graven van vijvers wordt verstaan";

Overwegende dat de geplande vijver kennelijk tegen die bepalingen indruist; dat de door de gemeente afgegeven vergunning bijgevolg moet worden vernietigd".

8. Het bestreden besluit is ter kennis gebracht van Maurice MARSON bij een brief van 3 augustus 1995 die is verzonden op 7 augustus 1995, zoals blijkt uit de poststempel op de enveloppe.

Uit een attest afgegeven door het postkantoor van Libin blijkt dat de brief op 8 augustus 1995 aan betrokkene is afgegeven.

De kennisgeving van het besluit van 31 juli 1995 vormt de tweede bestreden handeling;

Overwegende dat verzoeker een eerste middel ontleent aan schending van artikel 42bis van het Waals Wetboek van Ruimtelijke Ordening, Stedenbouw en Patrimonium (WWROSP), onbevoegdheid van de steller van de handeling en schending van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereisten en aan machtsoverschrijding, doordat de eerste bestreden handeling, waarbij de bouwvergunning van 9 juni 1995 wordt vernietigd, ter kennis is gebracht van verzoeker buiten de termijn waarover de Gewestregering krachtens artikel 42bis beschikt om een vernietigingsbesluit ter kennis te brengen, zodat dat besluit geen uitwerking heeft en met het oog op de rechtszekerheid samen met de kennisgeving ervan moet worden vernietigd; dat verzoeker betoogt dat, in tegenstelling met de artikelen 42 en 43 van het WWROSP, die niet bepalen dat het besluit binnen een gestelde termijn ter kennis moet worden gebracht, artikel 42bis, naar het voorbeeld van artikel 52, bij toepassing van het decentralisatiestelsel bepaalt dat het besluit van de Waalse Gewestregering waarbij een bouwvergunning wordt vernietigd, niet alleen moet worden genomen, maar ook ter kennis moet worden gebracht binnen de termijn van veertig dagen genoemd in het zevende lid van de bepaling; dat hij in dat verband steunt op de rechtspraak van de Raad van State over de strekking van artikel 52 van het WWROSP, volgens welke met de kennisgeving de ontvangst van de handeling wordt bedoeld; dat verzoeker aanvoert dat, aangezien hij het schorsingsbesluit op 27 juni 1995 heeft ontvangen, de termijn waarover de

Regering beschikte dus inging op 28 juni 1995, dat die termijn op zondag 6 augustus 1995 afliep en dat de bestreden handeling, die eerst op 7 augustus 1995 met een ter post aangetekende brief is verzonden en eerst op 8 augustus 1995 door betrokkene is ontvangen, te laat ter kennis is gebracht; dat zelfs als de termijn zou worden verlengd tot de eerste werkdag na zondag 6 augustus 1995, volgens hem zou moeten worden vastgesteld dat de kennisgeving van het vernietigingsbesluit, namelijk de aanvaarding of weigering van de brief, uiterlijk op maandag 7 augustus 1995 had moeten plaatsvinden;

Overwegende dat verzoeker in zijn laatste memorie van oordeel is dat noch uit de tekst van artikel 42bis, achtste lid, noch uit de parlementaire voorbereiding van die bepaling blijkt dat de wetgever wou afwijken van de gewone betekenis van de term 'kennisgeving', namelijk de ontvangst van de handeling; dat hij toegeeft dat in artikel 42bis, vijfde lid, het woord 'ontvangst' wordt gebruikt, maar dat dit is om de gemachtigde ambtenaar een volledige termijn van vijftien dagen te geven om zijn schorsingstoezicht uit te oefenen; dat hij ook toegeeft dat met het woord 'kennisgeving' in het vijfde lid van die bepaling de verzending van het besluit van het college van burgemeester en schepenen aan de gemachtigde ambtenaar wordt bedoeld; dat hij evenwel opmerkt dat die tegenstelling niet terug te vinden is in het achtste lid; dat verzoeker tot slot opmerkt dat, zelfs als met 'kennisgeving' de verzending bedoeld wordt, de termijn afliep op zaterdag 5 augustus 1995 en dat de brief bijgevolg hoe dan ook te laat is gekomen, aangezien hij pas op maandag 7 augustus 1995 bij de post is aangeboden om aangetekend te worden verzonden; dat volgens hem noch artikel 3, eerste lid, van het decreet van 20 juli 1989 houdende organisatie van het toezicht op de gemeenten, de provincies en op de intercommunales van het Waalse Gewest, dat toen van toepassing was en waarbij een termijn die eindigt op een zaterdag, zondag of feestdag tot de volgende werkdag wordt verlengd, noch de artikelen 52 en 53 van het Gerechtelijk Wetboek, die hetzelfde principe bevatten, in het onderhavige geval van toepassing zijn;

Overwegende dat artikel 42bis, vijfde lid, van het WWROSP, zoals dat van toepassing was toen de bestreden handeling werd uitgevaardigd, bepaalt: "In geval van niet-overeenstemming schorst de gemachtigde ambtenaar de beslissing van het college en geeft daarvan kennis aan het college en de aanvrager binnen vijftien dagen na de ontvangst van de vergunning"; dat artikel 42bis, achtste lid, bepaalt: "Binnen veertig dagen na de kennisgeving (van het schorsingsbesluit) wordt het, zo nodig, door de Executieve vernietigd" en "Bij gebreke van kennisgeving van de beslissing tot vernietiging binnen die termijn is de schorsing opgeheven";

Overwegende dat de wetgever, door in het vijfde lid achtereenvolgens het woord 'kennisgeving' en het woord 'ontvangst' te gebruiken, zelf een onderscheid heeft gemaakt; dat mag worden aangenomen dat dit onderscheid niet toevallig is gemaakt, maar een bedoeling weergeeft waarnaar dient te worden gezocht; dat de kennisgeving, in de precieze context waarin de woorden worden gebruikt, doelt op de verzending van de beslissing, terwijl de ontvangst, die de aanvang vormt van de termijn waarover de gemachtigde ambtenaar beschikt om het besluit te schorsen, moet worden begrepen als de effectieve ontvangst van die beslissing; dat aangezien in het achtste lid van die bepaling staat dat de kennisgeving binnen een gestelde termijn moet geschieden, het onlogisch zou zijn te denken dat die kennisgeving doelt op de ontvangst en dus een andere betekenis zou hebben dan in het vijfde lid; dat het woord 'kennisgeving' bovendien twee keer voorkomt in het achtste lid; dat de eerste zin van het achtste lid bepaalt dat de overheid de vergunning zo nodig binnen veertig dagen na de 'kennisgeving' van het schorsingsbesluit vernietigt; dat die 'kennisgeving' in dit specifieke geval logischerwijze alleen de verzending kan betekenen, de enige manier voor de Executieve om de datum van de kennisgeving met zekerheid te kennen en dus de termijn te berekenen, doordat de wetgever geen enkele formaliteit heeft opgelegd voor de kennisgeving van het schorsingsbesluit van de gemachtigde ambtenaar, wat in beginsel het vermoeden van ontvangst binnen een bepaalde termijn uitsluit; dat het schorsingsbesluit bovendien zowel ter kennis is gebracht van verzoeker als van het college, wat tot verschillende data van ontvangst kan leiden; dat het onlogisch zou zijn dat in de tweede zin van hetzelfde lid, dat bepaalt dat de 'kennisgeving' van het vernietigingsbesluit binnen dezelfde termijn van veertig dagen na de kennisgeving van het schorsingsbesluit moet geschieden, het woord deze keer in de betekenis van 'ontvangst' zou worden verstaan; dat de stelling van verzoeker tot rechtsonzekerheid zou leiden, aangezien de bevoegde overheid nooit zeker zou zijn dat haar beslissing binnen de gestelde termijn bij de geadresseerde toekomt;

Overwegende dat het schorsingsbesluit ter kennis is gebracht op 26 juni 1995, zodat de eerste dag van de termijn 27 juni 1995 was; dat de termijn van veertig dagen in principe afliep op zaterdag 5 augustus 1995; dat het bestreden besluit echter ter kennis is gebracht op 7 augustus 1995, de datum waarop voldaan is aan het voorschrift dat het besluit bij de post moet worden aangeboden om aangetekend te worden verzonden;

Overwegende dat artikel 42bis van het WWROSP niet in een regeling voorziet voor het geval dat de termijn van veertig dagen op een zaterdag, zondag of feestdag verstrijkt; dat het WWROSP niet bepaalt hoe de kennisgeving

moet geschieden; dat het ter post aanbieden om een stuk aangetekend te versturen, wat alleen mogelijk is op werkdagen, van maandag tot vrijdag, echter de gebruikelijke manier is om een stuk ter kennis te brengen; dat die kennisgeving weliswaar ook op andere manieren kan geschieden dan via aangetekende verzending, maar dat het hoe dan ook irrealistisch zou zijn te stellen dat de brief op enige manier ter kennis kon worden gebracht op een zaterdag, zondag of feestdag; dat ook moet worden gewezen op de uitzonderingsregeling, vervat in artikel 42bis, die de geldigheid van een handeling onder meer afhankelijk stelt van de kennisgeving ervan, terwijl volgens het gemeen recht de geldigheid van een handeling los van die kennisgeving wordt beoordeeld; dat het aldus buitensporig zou zijn in die omstandigheden de overheid te verplichten haar beslissingen ter kennis te brengen rekening houdend met het effect van de niet-werkdagen, waarbij dus ook de termijn wordt ingekort waarover ze beschikt om uitspraak te doen, en dat zulks de ratio legis van de bepaling te buiten zou gaan, te weten het waarborgen van de rechtszekerheid, welke niet in het gedrang wordt gebracht door de toepassing van de normale regels betreffende de berekening van de termijnen, die overigens ook van toepassing zijn op het algemene toezicht;

Overwegende dat het einde van de genoemde termijn dus is uitgesteld tot de eerstvolgende werkdag, namelijk maandag 7 augustus 1995; dat de beslissing in casu op die dag ter kennis is gebracht bij een ter post aangetekende brief;

Overwegende dat het middel derhalve feitelijke en juridische grondslag mist;

Overwegende dat verzoeker een tweede middel ontleent aan schending van de artikelen 68, 69 en 84 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, aan onbevoegdheid van de steller van de handeling en aan machtsoverschrijding, doordat de eerste bestreden handeling door de Minister van Ruimtelijke Ordening, Uitrusting en Vervoer van het Waals Gewest uitgevaardigd is op 31 juli 1995, terwijl op die datum het besluit van 20 juli 1995 van de Waalse Regering tot regeling van haar werking en het besluit van 20 juli 1995 van de Waalse Regering tot vaststelling van de verdeling van de ministeriële bevoegdheden en tot regeling van de ondertekening van haar akten nog niet in het Belgisch Staatsblad bekendgemaakt waren, wat pas op 8 augustus 1995 is geschied; dat verzoeker erop wijst dat de gemeenschaps- en gewestexecutieven krachtens artikel 69 van de in het middel genoemde bijzondere wet collegiaal beraadslagen, onverminderd de door hen toegestane delegaties; dat hij besluiten aanvoert waaruit volgens hem blijkt dat het besluit van 20 juli 1995 tot vaststelling van de verdeling

van de ministeriële bevoegdheden geen bindende kracht heeft kunnen krijgen voordat het in het Belgisch Staatsblad is bekendgemaakt; dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord oordeelt dat het argument dat aan de terugwerkende kracht wordt ontleend, niet kan worden aanvaard, aangezien daardoor afbreuk zou worden gedaan aan de rechten van de verzoeker, en dat het argument dat aan het gebrek aan belang wordt ontleend, evenmin kan worden aanvaard, aangezien de bevoegdheid van de steller van de handeling te maken heeft met de openbare orde en er in dat geval geen sprake is van een gebonden bevoegdheid; dat verzoeker in zijn laatste memorie voorts aanvoert dat de bewering dat hij nooit een verkregen recht op een collegiale beraadslaging kan doen gelden, rechtstreeks in strijd zou zijn met de tekst van artikel 69 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, dat het beginsel van de collegiale bevoegdheid huldigt; dat hij voorts aanvoert dat het beginsel van de continuïteit van de openbare dienst niet kan worden aangevoerd, te meer daar veel tijd is verstreken tussen de datum van het besluit van 20 juli 1995 en de bekendmaking ervan op 8 augustus 1995;

Overwegende dat de artikelen 68 en 69 van de in het middel genoemde bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen als volgt luiden:

" Art. 68. Onverminderd de bepalingen van deze wet, regelt elke Regering haar werkwijze.

De Regering bepaalt het statuut van haar leden.

Art. 69. Onverminderd de door haar toegestane delegaties, beraadslaagt elke Regering collegiaal, volgens de in Ministerraad toegepaste procedure van de consensus, over alle zaken die tot haar bevoegdheid behoren";

Overwegende dat artikel 84, dat ook in het middel wordt vermeld, betrekking heeft op de bekendmaking en de inwerkingtreding van de besluiten;

Overwegende dat het besluit van de Waalse Regering van 20 juli 1995 tot regeling van haar werking bekendgemaakt is in het Belgisch Staatsblad van 8 augustus 1995; dat artikel 15, eerste lid, bepaalt: "Voor de materies die tot hun bevoegdheden behoren, hebben de Ministers machtiging om de wetten, decreten, besluiten, verordeningen en omzendbrieven toe te passen, onverminderd de andere bepalingen van dit besluit"; dat het besluit van de Waalse Regering van 21 oktober 1993 tot regeling van haar werking bij artikel 22 is opgeheven, terwijl het nieuwe besluit luidens artikel 23 uitwerking heeft met ingang van 20 juni 1995;

Overwegende dat het besluit van 20 juli 1995 van de Waalse Regering tot vaststelling van de verdeling van de ministeriële bevoegdheden en tot regeling van de ondertekening van haar akten ook bekendgemaakt is in het Belgisch Staatsblad van 8 augustus 1995; dat artikel 3 bepaalt dat Michel LEBRUN, Minister van Ruimtelijke Ordening, Uitrusting en Vervoer, onder meer bevoegd is voor ruimtelijke ordening, zoals bedoeld in artikel 6, § 1, I, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, met uitzondering van de onderdelen 3° en 7°; dat artikel 11 het besluit van 27 januari 1994 met hetzelfde opschrift opheft en dat in artikel 12 staat dat het nieuwe besluit uitwerking heeft met ingang van 20 juni 1995;

Overwegende dat een bestuurshandeling in principe geen rechtsgevolgen kan hebben op een datum die aan de bekendmaking ervan voorafgaat als het gaat om een verordenende handeling, of op een datum die aan de kennisgeving ervan voorafgaat als het gaat om een individuele handeling; dat evenwel wordt aangenomen dat de toepassing van het beginsel dat terugwerking ongeoorloofd is, terzijde mag worden geschoven wanneer die terugwerking noodzakelijk blijkt voor de goede werking en de continuïteit van de openbare dienst; dat terugwerking in dat geval alleen kan worden toegestaan als ze geen afbreuk doet aan situaties of verkregen rechten, zelfs niet in de toekomst;

Overwegende dat een besluit na de goedkeuring en vóór de bekendmaking ervan bovendien executoriale kracht heeft, in die zin dat maatregelen kunnen worden genomen die in de toepassing ervan voorzien, op voorwaarde evenwel dat geen verplichtingen aan de burgers worden opgelegd en geen afbreuk wordt gedaan aan hun rechten;

Overwegende dat het bestreden besluit van 31 juli 1995 in casu uitgevaardigd is nadat de twee besluiten van 20 juli 1995 waren goedgekeurd, maar voordat ze in het Belgisch Staatsblad van 8 augustus 1995 waren bekendgemaakt; dat de besluiten van 20 juli 1995, die in het Belgisch Staatsblad moesten worden bekendgemaakt maar het nog niet waren, bijgevolg nog niet bindend waren en derhalve in principe nog niet aan burgers konden worden tegengeworpen op het ogenblik dat de eerste bestreden handeling is goedgekeurd; dat artikel 15 van het eerste besluit van 20 juli 1995 van de Waalse Regering tot regeling van haar werking echter een regel bevat die een identieke delegatie inhoudt als die welke wordt vermeld in het besluit van 21 oktober 1993, bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 27 november 1993, een besluit dat bij het besluit van 20 juli 1995 wordt opgeheven en waarvan de toepassing zich niet beperkte tot de Executieve die in functie was op het ogenblik dat het besluit is goedgekeurd; dat ervan uitgegaan

moet worden dat bij het besluit van de Waalse Regering betreffende haar werking aan de ministers de delegaties worden verleend die bij artikel 69 van de bijzondere wet worden toegestaan;

Overwegende dat daaruit volgt dat het beginsel van de delegatie verkregen was en kon worden tegengeworpen toen de bestreden handeling is uitgevaardigd en dat verzoeker zich niet erover kan beklagen dat hij geen collegiale beraadslaging heeft gekregen overeenkomstig artikel 69 van de bijzondere wet, aangezien de delegatie voor het betrokken soort handelingen, krachtens een besluit dat vóór de goedkeuring van het bestreden besluit is bekendgemaakt, al een uitzondering op de regel van de collegialiteit vormde;

Overwegende dat het tweede besluit van 20 juli 1995 betreffende de verdeling van de bevoegdheden terugwerkende kracht heeft, in zoverre minister LEBRUN krachtens dat besluit bevoegd is voor een periode die aan de bekendmaking en zelfs aan de goedkeuring van het besluit voorafgaat, aangezien het besluit uitwerking heeft met ingang van 20 juni 1995; dat, althans wat de periode tussen de goedkeuring en de bekendmaking van het besluit betreft, de terugwerkende kracht gerechtvaardigd wordt door de noodzaak om de continuïteit van de openbare dienst te waarborgen, daar de handeling kennelijk niet meer had kunnen worden uitgevaardigd door een lid van de vroegere regering en de bouwvergunning binnen de dwingende termijn van veertig dagen moest worden vernietigd, wou men verhinderen dat de geschorste bouwvergunning opnieuw uitvoerbaar werd, aangezien de schorsing werd opgeheven krachtens het oude artikel 42bis, achtste lid, van het WWROSP; dat het niet duidelijk is welke verkregen rechten hier door de terugwerkende kracht zouden zijn geschonden, aangezien de delegatie die aan een lid van de Regering wordt gegeven om met toepassing van het WWROSP individuele beslissingen te nemen, al was ingevoerd door het besluit van 21 oktober 1993, dat tegen verzoeker kon worden opgeworpen, aangezien het bekendgemaakt was voordat de eerste bestreden handeling was aangenomen; dat het tweede middel juridische grondslag mist,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten, bepaald op 4.000 frank, komen ten laste van verzoeker.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van de XIIIe kamer, op tweeëntwintig mei tweeduizend en één door:

de HH.	HANOTIAU,	kamervoorzitter,
	LEROY,	kamervoorzitter,
Mevr.	GUFFENS,	staatsraad,
Mevr.	MALCORPS,	griffier.

De Griffier,

De Voorzitter,

M.-Chr. MALCORPS.

M. HANOTIAU.

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD VAN STATE,
GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.